

Interview Ivo Bonthuis

Niets en niemand

192 pagina's

paperback € 17,95 | e-book € 12,99

Ivo Bonthuis' tweede roman volgt een kunstenaarsfamilie op een kritiek moment in hun leven. *Niets en niemand* houdt je van af bladzijde 1 in de greep. Aan het eind heb je op een weergalozes manier een familie leren kennen die je nog lang zal bijblijven.

5 vragen aan Ivo Bonthuis

Je hebt heel duidelijk een ander leven dan de jongeman in *Niets en niemand*, al woon je wel in Parijs. Wat triggerde je om het boek te schrijven?

Een graf van een kunstenaar, op de Parijse begraafplaats Père Lachaise. Het epitaaf luidde: *Enfin seul*. Eindelijk alleen. Toen ik mijn eerste boek schreef woonde ik overal en nergens, net als het gezin in *Niets en niemand*. Ik zocht naar een plek waar ik eindelijk alleen zou kunnen zijn en werken, ik verbleef zelfs een tijd in een leegstaand kantoorpand op een godvergeten bedrijventerrein in Nieuwegein. Daar vroeg ik me af of ik niet wat al te ver van de kudde was afgedwaald. Ik wilde kunst maken in een land dat de kunst in de ban had gedaan, ik wilde schrijven over families terwijl ik niet meer wist wat 'thuis' betekende. Later bracht de liefde me naar Parijs, en terwijl ik me een nieuwe cultuur en taal probeerde eigen te maken, keek ik terug op mijn periode als 'zwerver'. Op Père Lachaise las ik dat graf-schrift en wist ik dat mijn roman moest gaan over een familie die probeert een thuis te scheppen in de kunst. Ik wilde weleens zien of ze daarin zouden slagen. Ik dacht: 'Eindelijk alleen' op een grafsteen; is dat een uitdrukking van triomf of van mislukking?

© Quintalle Nix

Het mooie is dat je het verhaal van een paar kanten belicht. De lezer weet daardoor meer dan de personages. Maar hij weet niet de crux waarom de plot draait. Die komt echt als een genadeslag aan. Hoe bouw je zoiets op?

Tegen de tijd dat ik echt ga schrijven heb ik tien notitieboeken volgekrabbeld en heb ik de geschiedenissen van mijn personages – lineair – in mijn hoofd. Verder zie ik de compositie voor me – moeilijk uit te leggen. Ik zie het als een muziekstuk. Ik weet waar de snelle delen komen en de tragere, waar de apotheose. Tijdens het schrijven maken de personages van die compositie een zootje, en uiteindelijk schrap en reviseer ik net zolang tot elke noot op de juiste plaats staat.

De wereld van de familie Innes draait om kunst. De kunst die de vader maakt lijkt heel erg 'verkoopbaar'. Is dat ook een vorm van kunst waar jij wat mee hebt?

De vader werkte vanuit zijn obsessies. Pas later, toen hij succes kreeg, begon hij zichzelf bewust te herhalen omdat succes nu eenmaal smaakt naar meer succes en geld naar meer geld. Daarmee pleegde hij intellectuele zelfmoord. Hij werd meer ondernemer dan kunstenaar. Tegenwoordig dient elke kunstenaar zich te vermommen als ondernemer, maar dat ondernemerschap kan alleen een bijproduct zijn van de kunst. Al was het maar omdat een kunstenaar de vrijheid moet nemen onaangename en ongemakkelijke verhalen te vertellen. Een ondernemer verkoopt per definitie troost.

Alle drie de mensen maken een ontwikkeling door, maar de vader lijkt zich te ontwikkelen zonder zich iets van zijn vrouw en zoon aan te trekken. Toch wordt hij niet onsympathiek. Heb je daar een bedoeling mee gehad?

Alle personages hebben, hoop ik, een sympathieke en onsympathieke kant. De zoon is grof tegen daklozen, maar doet dat om zijn verwarring te overschreeuwen. Eigenlijk is hij veel te kwetsbaar om zich staande te houden. Ik heb begrepen dat een paar lezers zijn scheldkanonnades serieus namen, maar dat lijkt me een hedendaags probleem: steeds meer lezers zijn gewend aan letterlijkheid, aan waargebeurde verhalen en duidelijke boodschappen. Terwijl literatuur nu juist

'Uitdagend geconstrueerde

ideeënroman. ****' NRC Handelsblad

'Verrassende en originele roman.

Een verrukking. 41/2 *' NU.nl

'Bonthuis is scherp, meedogenloos

en [...] complexloos relevant. ****'

Knack Focus

'Een heftig verhaal, dat leest als

een trein.' Marie Claire

een reservaat voor ambiguïteit is. Zo lijkt de vader misschien zijn goddelijke weg te gaan, maar ondertussen wordt hij gestuurd door zijn vrouw, zijn zoon, het publiek en de markt. Niemand staat op zichzelf, ook hij niet.

We weten dat je al een contract voor een volgende roman hebt getekend. Kun je een tipje van de sluier optichten?

De volgende roman zal gaan over een man die niets liever wil dan een anoniem leven leiden. Maar dat wordt hem, natuurlijk, erg moeilijk gemaakt. En het wordt een echte liefdesroman. *Niets en niemand* is dat trouwens ook, al valt dat misschien niet zo op.